

1. Noční výlet

Crrrrrrrr!

Viktor se zuřivě ohnal po budíku, aby zarazil ten příšerný zvuk.

Co jsem to za pitomce, že si nastavím budík na půlnoc, pomyslel si. Převalil se na druhý bok. Ale pak ho napadlo, že mu ten chlápek slíbil tři stovky, a probral se.

Viktor se posadil na kraji postele a ve tmě šátral po svých ponožkách. Zatímco si je natahoval - jednu měl naruby, ale nevšiml si toho - znovu přemýšlel o tom, jak k téhle noční akci přišel.

Ten mladík musel nějak vytušit, že on, Viktor, nutně potřebuje peníze. No, to se dalo poznat celkem snadno. Hezkou chvíli už stál s nosem přitisknutým k výkladu s fotopotřebami. Obzvláště teleobjektivy mu přímo učarovaly. Tady byl mezi nimi jeden, ty brd'o - 500 mm! Ten tak mít! To by mohl dělat i z největší dálky docela ostré fotky!

Ale s tím svým skrovným kapesným? To by se mu ty tři stovky docela šikly, natož když mu ten chlápek naznačil, že by si později mohl vydělat ještě víc.

Viktor si nebyl docela jistý, jestli má všechny knoflíky u košile ve správné dírci, ale to nebylo konečně tak důležité, potmě to stejně nikdo neuvidí.

Pak popadl boty a tiše se plížil ven. Kolem pokoje své sestry Kristiny, kolem ložnice rodičů, odkud bylo slyšet uklidňující otcovo pochrupování. U dveří na chodbu

odemknul, otevřel, proklouznul ven a zase za sebou zamknul a klíč strčil do kapsy. Bude ho přece potřebovat při návratu.

Teprve pak si obul boty a seběhl po schodišti. Venku se na chvíli zastavil a zhluboka vdechl chladný noční vzduch.

Bylo to krásně osvěžující pro ospalého člověka, který byl právě vytržen z prvního spánku. Ale to byla na celé věci taky jediná příjemnost, jinak se Viktor cítil dost nespůj. Kolem bylo mrtvo. Pouliční lampy svítily jen matně, okolní domy tonuly ve tmě. Široko daleko nebylo vidět živáčka.

Proč ten chlap trval na tom, že se sejdou v noci? A že o tom nikdo nemá vědět? Jestli si ty peníze měl opravdu vydělat – a doslova tak to řekl: „vydělat“ – proč potom kolem toho takových tajností? Bylo to všechno nějaké divné.

Viktor se dal do klusu a o několik minut později byl na dohodnutém místě, u autobusové zastávky na okraji sídliště.

Netrvalo dlouho, a vzdálené brblání motoru se zhmotnilo v silnou hondu, která bez ohledu na spící občany s ohlušujícím hřmotem prudce zabrzdila právě před ním.

Než se Viktor rozmyslel, jestli má pozdravit „dobry večer“ nebo „dobré jitro“ – „dobrou noc“ by se sem docela jistě nehodilo –, pokynul mu jezdec beze slova, že si má nasednout za něj. Sotva dosedl, pustil řidič spojku a vyrazil na plný plyn. Ocelová bestie vystřelila kupředu.

Takhle rychle Viktor na motorce ještě nikdy nejel. V každé zatáčce se mu srdce skoro zastavilo, když se motorka nahnula v děsivém úhlu. Nemluvě o tom, že světlomet osvětloval jen úzký pruh před nimi a všechno ostatní tonulo v černočerné tmě.

Zrovna když si Viktor na to bláznivé tempo začínal zvykat a nabyl větší důvěru k jezdeckému umění řidiče, rychlost se zmírnila. Odbočili na lesní cestu. Nějakou chvíli po ní jeli – řidič zřejmě hledal určité místo. Konečně zastavili.

„Vysvětlím ti teď přesně, co máš dělat,“ zněl řidičův hlas zdušeně zpod přílby. „Poslouchej pořádně!“

Viktor přikývl a sestoupil. Co to tady v lese může být za práci, říkal si.

„Když sejdeš tudyhle dolů lesem, přijdeš k potoku. Není to daleko, nějakých sto metrů. Dáš se doprava podle potoka, tedy po proudu.“

„Ale vždyť vůbec nic neuvídím, je tma jako v pytli!“

„Hele, nech toho. Lesem je to jen kousek, a budu ti svítit reflektorem. Dole u potoka žádné stromy nejsou, tam ti stačí světlo hvězd. A teď poslouchej! Půjdeš kolem potoka až k rybníčku. Tam stojí mlýn. Najdeš si pár šutrů a rozbiješ u toho baráku pár oken. Pak se rychle vrátíš. Jasan?“

„Co, cože mám...?“

„Jsi snad hluchý? Rozbít pár oken! Neboj, nikdo tě nechytne. Bydlí tam jen starý dědek, ten sotva pajdá. Kdyby tě ovšem dopadl, tak já ti určitě nepomůžu. To bych se odtud vypařil a ty by sis musel pomoci sám, jak umíš. Ale to bys musel být úplně nemešlo, aby tě ten

starej dostal.“

„No ale..., proč vlastně? Myslím – proč mám rozbítet okna?“

„Hele, moc se neptej. Tomu vůbec nerozumíš. Dostaneš peníze a za to uděláš svou práci. A když to uděláš dobře, můžeš si později vydělat víc.“

„Vydělat – no dobře. A kdy dostanu ty tři stovky?“

„Máš strach, že upláchnu? Neboj, mně můžeš věřit, to bych neudělal. Tady máš zálohu. Půlku teď, půlku potom. Platí?“

„Hm,“ zabručel Viktor jenom. Celé se mu to vůbec nelíbilo. Kdyby byl věděl předem, co se po něm bude chtít, určitě by se do téhle akce nepustil. Ale když už je jednou tady... A kromě toho, s tímhle chlapem není radno špásovat. Rozhodně by ho neměl naštvat. A už vůbec ne tady v lese, o samotě.

S protichůdnými pocity natáhl Viktor dlaň a nechal si na ni vysázet tři padesátky. „Tak zatím,“ snažil se dodat hlasu rozhodnost, a vykročil se do lesa.

Zkraje to šlo dobře, kam až dosáhlo světlo reflektoru. Dál však bylo čím dál temněji, několikrát narazil na větev nebo do stromu. Tápaje rukama před sebou, došel na kraj lesa, kde se trochu rozsvětlo.

Už se chtěl pustit podle potoka, když ho napadlo, že by si tohle místo měl zapamatovat, tady přece bude muset při návratu zahrnout zpátky do lesa. Vtiskl si do paměti co nejpřesněji nezřetelný obraz louky a dvou listnatých stromů rostoucích opodál.

Když Viktor prošel záhybem kolem potoka, zahlédl

kousek níž lesklou hladinu rybníčku. Tady po louce mohl kráčet svižněji. Za chvíli už taky mohl rozeznat budovu. Zvedala se na protější straně rybníčku jako tmavá a velká hmota. Přeskočil potok a obezřetně se přibližoval.

Kolem žaludku měl svíravý pocit. Ani ne tolik kvůli temnotě a osamělosti zde v lese – bylo mu už dvanáct a bázlivý nikdy nebyl. Ale co měl teď za úkol, s tím se musel docela poprat.

Ale když už jednou řekl ano... A kromě toho si taky už vzal peníze. Nebylo by fér shrábnout odměnu a pak uhnout.

Podle zvuku svých kroků Viktor poznal, že jde po štěrkové cestě. Stačil by takový kamínek na rozbití okna? Sehnul se a sebral jich hrst. Hm, potřeboval by něco většího.

Ale tady, tady nahmátl pořádný kámen. Ten by se hodil. Šmátral dál a brzy jich měl pět nebo šest.

Stál teď před domem. Oken měl mnoho, ale Viktor se rozhodl, že se nejdřív trochu porozhlédne. Uprostřed vedlo několik schůdků k domovním dveřím. Viktor stál na malém prostranství v půlkruhu vysokých stromů.

Abyste nedělal tolik hluku, ustoupil Viktor ze štěrkaného prostranství na pruh trávníku, který se táhl kolem celého domu. U zadní stěny domu se nacházelo veliké mlýnské kolo. Okna tu žádná nebyla, jen dvě malé špehárky docela nahoře. Když Viktor zjistil, že dál vzadu směrem k rybníčku je zahrada a kůlna a že by na útěku musel přelézat ploty, rozhodl

se pro přední stranu domu.

Tam teď stál, v ruce hrst kamenů. Mám, nebo nemám...?

Hlavně dlouho neváhat, řekl si, jinak si to nakonec ještě rozmyslím.

Potěžkal v ruce první kámen. Napřáhl se a hodil. Bum – kámen se odrazil od stěny a dopadl na zem.

Znovu! Hlasitý řinkot skla mu prozradil, že tentokrát trefil jedno z horních oken.

Rychle ještě pár pokusů, než se ten člověk probudí!

Viktor hodil třetí a čtvrtý kámen, oba vedle. Teprve pátý skončil v okně právě ve chvíli, kdy se uvnitř rozsvítilo.

Viktor se bleskově otočil k útěku. Rychle přes potok a nahoru po loučce, jenom pryč odtud!

Udýchán se zastavil za ohybem potoka. Proč vlastně tak utíkám, pomyslel si. Ten děda možná ještě ani nestačil strčit nohy do pantoflů.

Dál šel už klidně podle potoka až k pastvině, kde bylo třeba zabočit do lesa. Opatrně tápal před sebou do kopce mezi stromy.

Trvalo to docela dlouho a bylo to namáhavé. Konečně však stál zase na cestě.

Ale kde je ten člověk s motorkou?

Vykašlal se na něho?

Nebo on, Viktor, zabloudil a vyšel na cestu na špatném místě?

Po zádech mu stoupal svíravý pocit.

Vtom zaslechl skřípavý zvuk. Honda k němu sjížděla bez motoru z mírného kopce. Teď se rozsvítilo světlo a naskočil motor.

Zastavila u Viktora.

„Tak co?“ zeptal se řidič.

Viktor podal hlášení. „Hotovo, jak jsi chtěl. Dvě okna.“

„Jenom dvě?“

Viktor se naštvál. „Máš vůbec ponětí, jak se potmě špatně míří?“

Muž sáhl do kapsy a vtiskl mu do dlaně stovku a padesátku.

„Nastup! Příště ale raději o pár tabulek víc!“

Příště? Ne, řekl si Viktor, žádné příště už nebude. Tentokrát jsem se do toho nechal zatáhnout, ale bylo to poprvé a naposledy. Rozbíjet okna starým lidem! Vždyť je to vlastně sprostárna. A už vůbec se mu nelíbilo, že mu ten chlápek nechtěl říct, k čemu to vlastně všechno mělo být.

Viktor si však své myšlenky nechal pro sebe. Příliš se bál, že by mohl narazit. Stejně se teď nedalo mluvit. Svištěli si to po silnici zpátky do města.

U autobusové zastávky zastavili.

Viktor sestoupil.

„Ještě se ozvu,“ zaznělo přidušeně z přílby. Potom motor zavyl a motorka zmizela do tmy.

Viktor se celý rozrušený vracel domů. Proplížil se po schodech, vklouzl do svého pokoje, svlékl se a vlezl do postele.

Dlouho nemohl usnout.